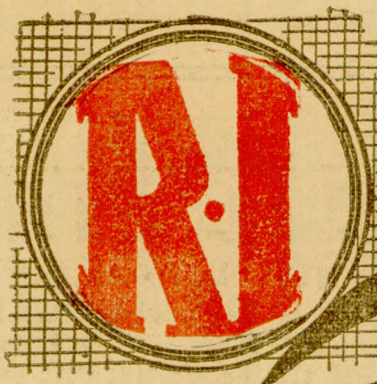
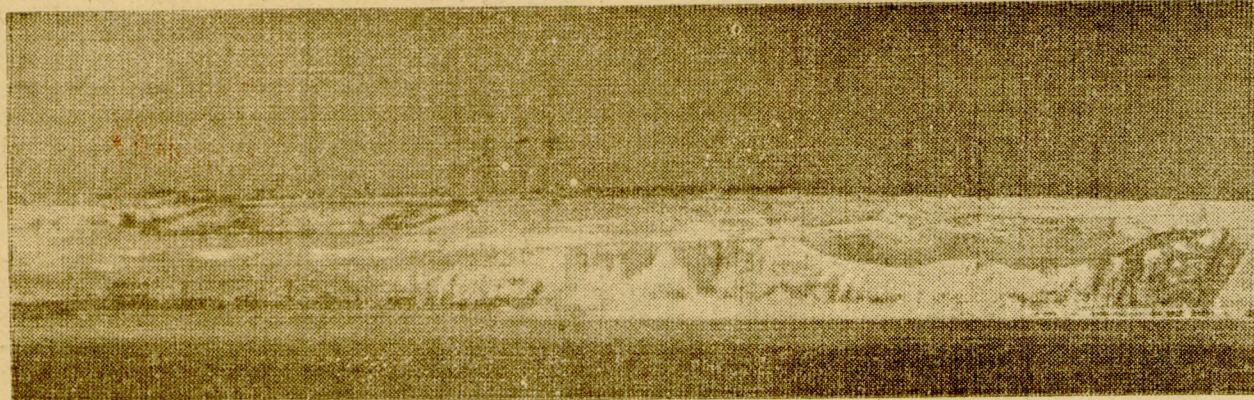
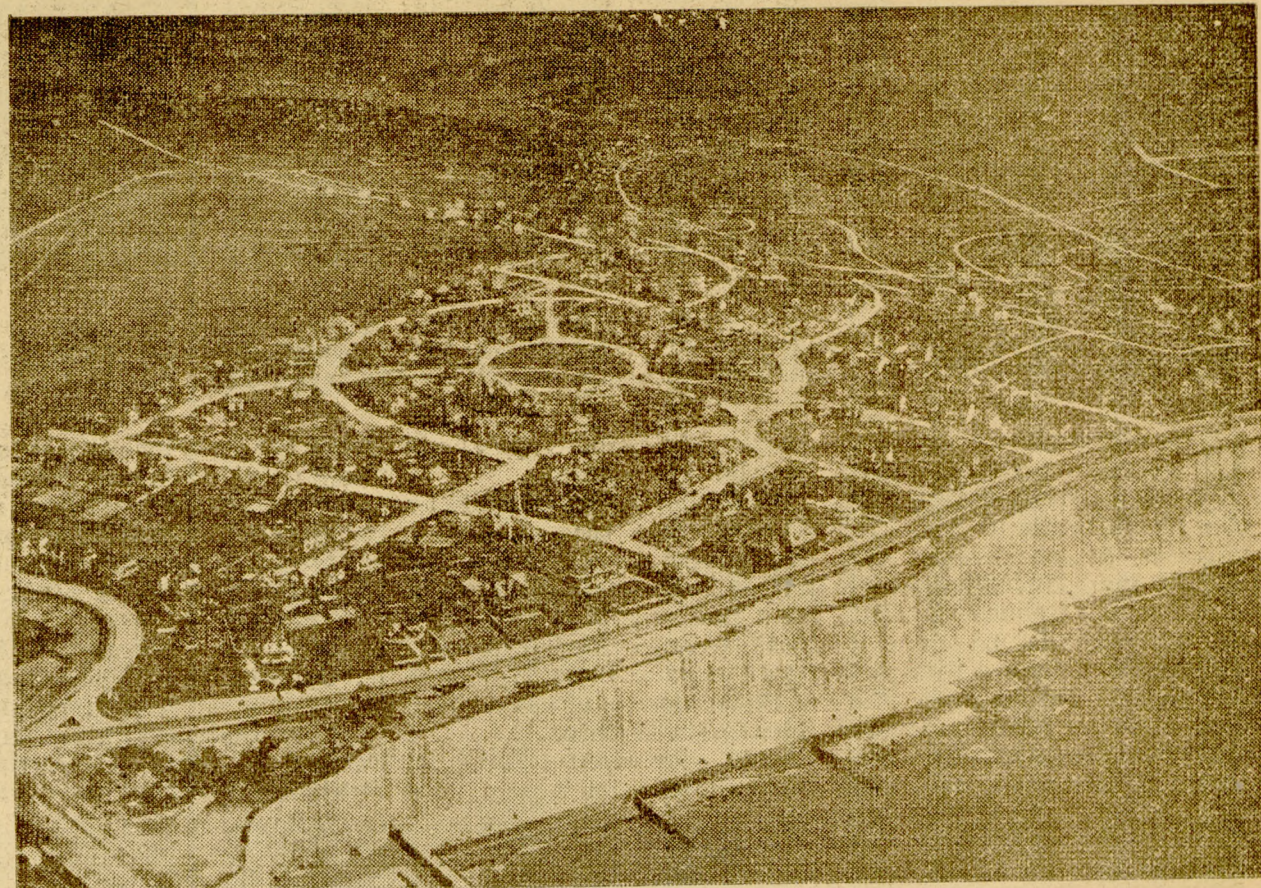

Se toate pentru toți

Ziua care n'a sosit niciodată:

Invația ANGLIEI

PLANURILE SECRETE ALE GERMANIEI — CUM TREBUIA SĂ DECURGĂ DEBARCAREA GERMANĂ

Un reportaj de WILLIAM CONNOR

După reușita debarcare din Normandia, au fost descoperite la fostele țări ocupate o serie de prețioase documente care indică în ce stadiu înaintat se aflau pregătirile ofensive ale Comandamentului german în vederea debarcării pe coastele britanice. Mai ales acum o lună, am găsit niște planuri la Bruxelles, semnificative pentru intențiunile, adică visurile ambițioase ale Fuhrer.

În fața noastră domnește cea mai desăvârșită dezordine. Cine și-ar fi putut închipui că tocmai la Bruxelles, în acest uriaș garaj, se vor găsi mii de hărți, de planuri, de fotografii, măturile unui vis pe veci nerealizat!

La început ele erau așezate în rânduri paralele dealungul pereților; împărțite după regiuni, importanță, necesitate, învelite în cartoane divers colorate, documentele rămase acum pe jos răscolite și călcate în picioare. Ar fi vrut germanii să le distrugă, dar noi am sosit mai curând decât și-ar fi închipuit.

Această enciclopedie a invaziei conține fiecare oraș, fiecare sat, cel mai mărunț cătun din Anglia. Miile de fotografii completează optic indica-

țiunile planurilor, în altă cameră erau cele mai recente hărți militare engleze cu diferite adnotări ale ofițerilor germani.

Intersecțiile de drumuri, șoselele, căile ferate, au fost subliniate cât mai vizibil.

Germanii au lucrat minuțios, într'adevăr.

Fotografii au fost extrase din toate sursele posibile: reviste, ziare, cărți poștale! Bineînțeles, și clișeele aviatice sunt prezente. Într'unul din albumele găsite, l-am revăzut pe Winston Churchill inspectând fortificațiile din Sud.

Iulie-August 1940!

Londra s'a bucurat însă de o excepțională atenție. Portul, docurile, magazinele, podurile ce străbat Tamiza au fost examinate, studiate, catalogate. Imagini luate de aparatele de reconaștere din diferite unghiuri și înălțimi, ne înfățișează fabrici, garile de mărfuri, palatul Buckingham, clădirile guvernamentale din Whitehall, totul.

Însăși străzile mari au fost fotografiate pentru a se preîntâmpna eventuale lupte de stradă, cu posibilitățile de atac și apărare ale inamicului. În planurile germane nu s'a omis decât combativitatea celor de „dincolo”.

Principalul obiectiv, am spus, era Londra, deoarece coastele înăprejmuțoare au fost cât mai clar fotografiate. Nenumărate clișee descriu obstacolele naturale și artificiale ale plajelor. Statul Major german tipărise chiar o lucrare în care se desbăteau toate problemele și dificultățile pe care le vor întâmpina invadatorii în comitatele din Sudul și centrul Angliei. Însăși psihologii contribuiau la vanitatea trupelor, insistând asupra „superiorității” lor rasiale cu

Sus stânga: Coasta engleză văzută de pe țărmul francez al Canalului Mănecii.

Sus dreapta: O vedere aeriană a portului Dover.

Jos: Un colț al abruptei coaste engleze, pe care ar fi vrut să debarce Germanii.

„Mijloacele de incarturisie pentru trupele noastre sunt absolut defavorabile în orașele engleze, dat fiind condițiunile sociale și igienice în care se trăiește acolo” — glăsuiește un raport...

Prima fază a invaziei consta în obținerea superiorității aeriene și neutralizarea escadrilelor de vânătoare ale R.A.F.-ului. Răspunsul la această intenție îl constituie „bătălia Angliei”. Operațiunea următoare implica blocarea estuarului Tamisei, și a porturilor Dover, Necohaven, Southampton și Plymouth, cu menirea de a îngreuna pe cât posibil reacțiunea flotei metropolitane.

În timp ce vasele germane s'ar fi apropiat de plajile sudice, bombardierii trebuiau să întrerupă legătura dintre Anglia de Nord și cea de Sud, iar marile centre industriale ca Sheffield și Birmingham urmau să fie încontinuu atacate.

Faza treia coincidea cu primele debarcări în Comitatele Kent și Sussex. Trupele invadatoare aveau două misiuni: pătrunderea în interior pentru a întoarce apărarea de coastă și angajarea forțelor de protecție ale capitalei engleze.

FAZA FINALĂ

Cealaltă debarcare era planuită pe plajile dintre Portland și Weymouth. Golful Chesil a fost preferat atât pentru lungimea sa cât și pentru adâncimea apei care permitea intrarea în debarcare chiar de mare tonaj. Operațiunea izbucniă în noaptea dintre Devon și Salisbury se pretau de minune la folosirea în masă a formațiunilor blânde.

Coloane rapide, desfășurate în c-

vantai, urmau să înainteze către Bicester și de acolo, reunite, printr'o mișcare de rotație, trebuiau să ocupe Londra.

Planul era clar. Englezii angajați „au fond” în Kent și Surrey, capitala engleză devenea o pradă ușoară pentru celelalte trupe. Iar nimicirea principalelor forțe britanice se opera printr'o mișcare de clește la care participau în afară de cele două armate pomenite, un al treilea grup debarcat în North Wales ca și trupe de parașutiști.

Este interesant amănuntul că planul german nu a fost gata în August 1940, singurul moment în care el avea șanse de reușită. Hitler nu a renunțat însă niciodată la ambiția de a înghețuși Marea Britanie, astfel că până în 1943 proiectul a suferit diferite schimbări și îmbunătățiri.

După o sută și ceva de ani prăpastia care desparte insula britanică de continent a risipit pentru a doua oară cel mai scump vis al unui d'elator.

In pag. 3-a

VIZITA

primului ministru jugoslav la

MOSCOVA

Viata MEA

POVESTIRE DICTATĂ DE O ȚARANCĂ RUSĂ SUREI LUI TOLSTOI

Aceasta era o casă enormă, în dea colțul cel mai comod pentru fundul unei curți. Era plină cu a se instala. Și țin-te împinsături, prizonieri. Mai mult de o mie, — certuri! Femeile intrară în curte loc disponibil. Fără a pune la socoteală detașarea de copii. Noi eram acolo, în pământul nostru, care era numeros. cioure, ișteptând să ni se desemneze locurile. Niște soldați se a-

propriară. Ei mă duseră împreună cu copii, într'o cameră. Odată intrată, constatai că nu era niciun loc disponibil. Scândurile care serveau de paturi erau — ca și pământul — acoperite de oameni calcați. Și strigătele răsunau:

— Mai vin încă! Și suntem de pe acum claie peste grămadă!

Într'o altă sală același spectacol. Eram împinși din toate părțile. În cele din urmă furăm scoși în curte, unde petrecurăm noaptea.

Din fericire, era cald. Ne întinserăm la pământ.

Rămăserăm astfel cinci săptămâni afară, în fiecare zi soldații aduceau în închisoare detașamente noi; dacă timpul era rău, ne refugiam în coridor dar acolo se aflau cinci lăzi pline cu gunoi. Putoarea îți oprea respirația. Și apoi erai înghesuit. Imposibil să te întinzi undeva, trebuia să stai în picioare. Copiii de bine de rău, fură instalați pe pachete. Și chiar așa frânți în două, ei nu puteau dormi, toată noaptea erau calcați în picioare.

(Continuare în pag. 3-a)

LEON TOLSTOI

In acest număr:

LEDO,

noua cale strategică între India și China

Amiralul King

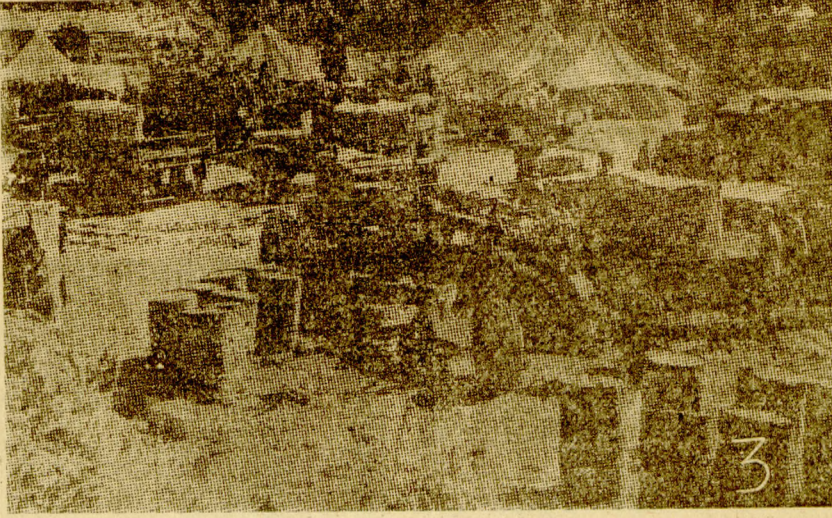
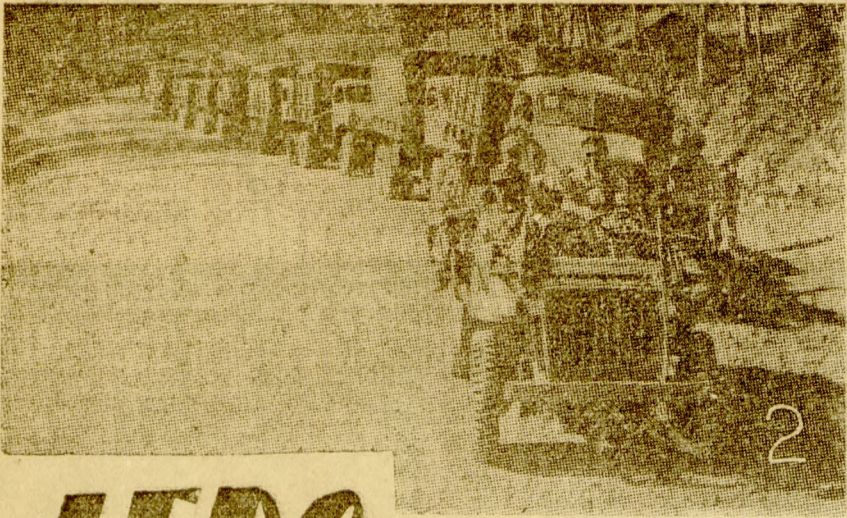
Comandantul flotei americane

Ce este UNRRA

O PAGINĂ DE VOE BUNĂ

Realitatea Femeii

O PAGINĂ DE HUMOR

LEDO

noua cale strategică între India și China

Una din grijile de căpetenie a comandamentelor aliate este aprovizionarea soldaților cu munițiile necesare. Depășirea dintre fronturi este atât de mare, încât convoaiele cu armament trebuie să străbată drumuri de zile, ba chiar de săptămâni, pentru a ajunge la destinație. Deaceia pretutindeni unde au pătruns soldații americani, inginerii au trasat șosele pe care să se poată

surge șirul neîntrerupt al convoaielor cu muniții. Acum doi ani, japonezii au reușit să taie șoseaua Birmaniei. Atunci, între India și China s'a conceput o altă cale, mult mai stabilă și mai rezistentă intemperțiilor: este vorba de șoseaua Ledo, noua cale a Birmaniei, o arteră vitală între India și China. Ledo este capătul liniei ferate a provinciei Assam din

India. De acolo începe șoseaua. Terenurile desfundate, tânărți aduși de ploii și epidemiile de malarie constituiau principalele piedici ce trebuiau înfrânte. Alături de soldații de geniu, de Chinezi și de Americani — locuiau triburi sălbatice. Chiar natura prezenta riscuri mari și-ți împunea să fii tare prevăzător. Colinele Patka sunt constituite dintr'un pământ moale. Alunecările de teren

amenințau distrugerea totală a șoselei, tăiată în inima junglei. Înaintea muncitorilor au fost trimiși cercetași chinezi și patrulă de soldați pentru a curăța terenul de iscoadele japoneze. Șoseaua a fost construită metru cu metru, chiar în timpul luptelor. Lungimea ei este un secret militar, dar toate datele pe care le-am aflat despre noua șosea ne îngăduie să presupunem că ea este aproape terminată.

Retrași în nordul Birmaniei, Japonezii se nelinișesc de șoseaua pe care au construit-o Aliații. Căci aceasta a fost construită mai ales pentru a servi aprovizionării trupelor aliate, atunci când va începe marea ofensivă împotriva Birmaniei.

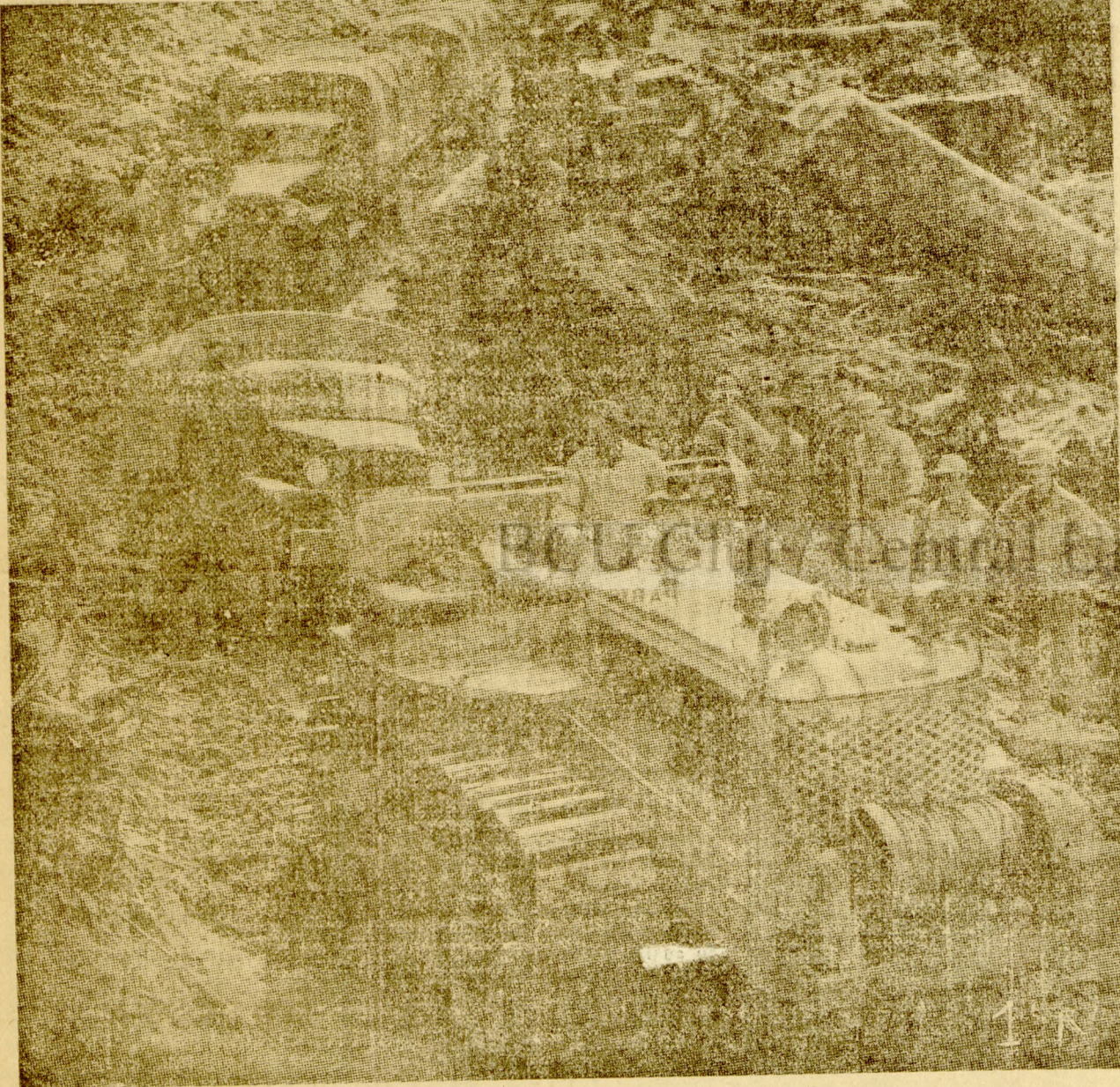
De îndată ce avant-posturile japoneze vor dispărea, șoseaua va căpăta un rol și mai însemnat. Va face legătura între marile căi ale Indiei și vechia șosea a Birmaniei, spre China.

După război, însemnătatea ei nu va fi cu nimic mai prejos. Unind India cu China, timp de secole, va ușura schimburile comerciale între popoare și va înlesni înțelegerea lor. Construită pentru scopuri de război, calea Ledo va servi și scopurilor de pace.

1. Prima mașină a unei coloane americane, înfundată în noroi este trasă de un puteratic tan cu șenile.

2. O caravană motorizată, condusă de soldați americani și chinezi, comandată de un ofițer de legătură american, pleacă dintr-o bază din India și străbate noua șosea a Birmaniei, construită de Națiunile Unite.

3. În inima junglei birmane, trupele de geniu americane au muncit din greu pentru a construi noua șosea.

UNRRA -- comerțul și pacea

O statistică făcută înainte de război, dovedea că mai mult de o sută de milioane de familii, aparținând la patruzeci de națiuni erau membre în diferite cooperative. În cursul unei conferințe care a strâns la Washington pe toți conducătorii „Mișcării cooperatiste”, aceștia au declarat că instituțiile de sub conducerea lor pot suporta o parte din sarcinile economice ale războiului și că pot lua parte la reconstrucția viitoare.

În Anglia, mișcarea cooperatistă a luat naștere acum vreo sută de ani. Ea urmărește să suprima rolul intermediarului între producător și consumator. Membrii coo-

Cooperativele înlesnesc dezvoltarea universală

operative vor vând și cumpără în comun. Își fac cumpărăturile în magazinele și uzinele aparținând organizației lor, locuiesc în case și mănâncă în restaurante ce aparțin cooperativei. Beneficiile sunt împărțite sub formă de dividende.

Delegații conferinței — reprezentând Anglia, China, Statele Unite, Franța, Suedia, Polonia, Canada, Belgia, Cehoslovacia, Elveția, Danemarca, Grecia, Scoția, Islanda, Norvegia, Olanda, Brazilia, Pale-

stina, Jugoslavia și Filipinele — au declarat în comun că rețeaua internațională a cooperativei este un instrument pregătit să distribuie ajutoare la terminarea războiului. După planurile lor, cooperativele țărilor libere, trebuiesc să trimită numădecat după încheierea păcii, cooperativele țărilor devastate, produse de consumație curentă, materii prime și mașini agricole. Aceste expediții vor fi trimise în baza unor tratate comerciale, acordându-se credite cu termen lung și vor face parte din operațiunile instituției U. N. R. R. A. Delegații au atras atenția că aceste metode vor încuraja pe locuitorii țărilor devastate să coopereze la redresarea economică a țărilor lor.

Pe de altă parte, cooperativele ar putea organiza servicii de ajutorare rapidă, datorită simplificării mijloacelor de fabricație, de vânzare și de distribuție în lumea întreagă.

Dela stânga la dreapta d-nii Tingfu Tsiang, colonelul John Llewellyn, Dean Acheson și Andrei Ceromyko

D. Morgenstierne, ambasadorul Norvegiei în Statele Unite, (în mijloc) și d-nii Frigohen (Norvegia) și Sweetser (Statele Unite)

AMIRALUL KING,

COMANDANTUL FLOTEI AMERICANE, AVIATOR ȘI EXPERT ÎN SUBMARINE, EL COMANDĂ O FLOTĂ DIN CE ÎN CE MAI PUTERNICĂ

În zbucnirea războiului european a surprins flota americană, destul de slab pregătită pentru misiunile pe care le avea de îndeplinit. Planuri noi, prevăzând o uriașă dezvoltare, au fost pregătite încă din 1940. Astăzi, după patru ani de muncă, flota Statelor Unite a ajuns cea mai puternică din lume. În acest răstimp, între 1 Iulie 1940 și 1 Iulie 1944, ea a trecut de la un tonaj de 1875000 de tone, la 5 milioane de tone. În această cifră se cuprind bineînțeles vasele de război, vasele auxiliare și ambarcațiunile de debarcare. Aviația flotei a crescut de la 1744 de avioane la peste 19000 de aparate. Și ritmul acestei dezvoltări nu s'a oprit aici. El crește în fiecare zi. Merge paralele cu politica ofensivă, pe care flota americană și aliată o va continua până la victoria finală.

Amiralul Ernest J. King nu este numai comandantul acestei flote uriașe, dar și — alături de șefii aliați — corifeul hotărârilor strategice. El comandă flota Statelor Unite și este șeful operațiilor navale. Cea mai mare atențiune o acordă bineînțeles operațiunilor propriuzise, lăsând în grija sub-șefului operațiunilor navale administrația, construcțiile și reparațiunile.

Cu o energie nestăvilită, Amiralul King își continuă planurile sale ofensive. Este de ajuns să citim comunicatele flotei americane din ultimii trei ani — de când în fruntea ei a fost numit Amiralul King — pentru a ne da seama de rezultatele la care a ajuns. Zădărnicierea ofensivei submarinelor germane din campania anului 1942-43, rolul jucat de flota americană în debarcările din Italia și Franța, înfrângerile Japonezilor care trebuie să se retragă din insulele Pacificului, toate acestea se datoresc în mare parte planurilor Amiralului King.

Energie și capabil, Amiralul King a ajuns în fruntea comandărilor aliați, în urma unei lungi și strălucite cariere navale. Timp de patruzeci și șase de ani, decând este în serviciul flotei americane, a exercitat toate comandamentele cu putință: pe mare, în aer sau submarine. Este expertul celor trei feluri de luptă, dar totdeauna protagonistul operațiilor combi-

nate. Planurile sale au fost întotdeauna încoronate de succes. Nu numai că a știut să-și aleagă oamenii de care avea nevoie, dar a reușit să obțină de la subordonații săi o muncă eficientă. Are înăscut simțul comandamentului. Și nimeni nu se poate plânge de rezultatele obținute. Bineînțeles în afară de... amirali nemți și japonezi.

Ernest King este originar din Middle West. Și familia sa — majoritatea locuitorilor aceluși ținut sunt agricultori — se ocupă cu cultivarea pământului, ca toți ceilalți concetățeni. Niciunul din ascendenții săi nu s'a ocupat vreodată de știința navală. Copil încă, Ernest părăsi casa familială și se angajă într-o uzină metalurgică. Dar curând reveni acasă și-și continuă studiile. În 1897 fu admis la Școala navală din Annapolis.

În 1898 izbucnește războiul americano-spaniol. Pentru prima oară, aspirantul King avea să servească pe bordul cruciatorului San-Francisco, cu prilejul blocării portului Havana. Mai târziu avea să călătorească pe tot felul de vase: bărci vechi, distrugătoare moderne, cirasate sau nave blindate.

Războiul din 1916, îl surprinde comandând un distrugător. În curând va fi numit șeful adjunct al Statului Major al Amiralului Mayo, comandantului flotei din Atlantic. Acțiunile lui de luptă îi aduseră medalia „Navy Cross”. Dar adevărata lui carieră nu va începe decât după terminarea războiului. La încheierea păcii, îl găsim făcându-și stagiul în școala de submarine și în același timp deprinzându-se cu tainele aviației navale.

În 1926 era comandantul bazei din New-London. Singur concepe salvarea unui submarin scufundat, care se găsea la o adâncime de patruzeci de metri. Planurile lui reușesc. Pentru timpurile de atunci, lucrul acesta constituia o mare izbândă.

King cunoștea bine aviația, dar nu știa să piloteze. Nu va învăța să „zboare” decât la vârsta de cincizeci de ani. Își obține repede brevetul de pilot. De atunci va sui repede treptele celor mai înalte comandamente ale aviației marine. În 1941, chiar va fi numit Comandantul flotei din Atlantic. Tot acum căpăta și rangul de amiral.

Experiența pe care o câștigase pilotând avionul și contribuțiile însemnate pe care King le-a adus strategiei navale, au atras atenția șefilor săi. Iar acum trei ani, meritele lui au fost încununat de izbândă: a fost numit șef suprem al flotei Statelor Unite. Pentru prima oară în istoria aviației marine, el a întrebuințat bombardierele pentru patrulare. King a pus la punct tehnica bombardamentului în picaj și a avionului torpilor. El a hotărât mărirea suprafeței vaselor port-avioane și a stabilit programul construcțiilor de baze aéro-navale: King a reînviat concepțiile marinei americane. Numai dacă ar fi să socotim succesele din Pacific și am avea o suficientă îndreptățire a vederilor sale.

Amiralul King, astăzi în vârstă de șezeci de ani, pare mult mai tânăr decât este în realitate.

Înalt, subțire, ironic Amiralul nu-i place prea multă vorbă. Fuge de discuții sterile. La el, faptele prețuiesc mai mult ca orice. Iubește mult viața marinărească, locuiește chiar pe bordul vasului amiral „Dauntless”, ancorat în rada portului Washington. Este aspru, dar drept cu ofițerii în subordine, cărora le cere foarte mult. Știe să răsplătească meritele acestora. Aceștia au toată responsabilizata luptei. Deaceia trebuie să fie bine pregătiți.

Căci Amiralul King vrea rezultate. Și le obține!

Reportaj zilnic în jurul globului

Vizita primului ministru jugoslav în Capitala Sovietică

MOSCOWA

LUNI
20
NOEMB.

— „Până pe aici ajunsese nemții acum doi ani!”... Cel care vorbea era un general rus, Melnikov, actual-mente șeful misiunii militare Sovietice de la Belgrad.

Acel căruia i se adresa, era un domn de vreo patruzeci și cinci de ani, cu părul negru lins, proaspăt ras: doctorul Ioan Subasici, primul ministru al guvernului jugoslav exilat la Londra.

Amândoi se aflau la terasa vagonului special din trenul care îi ducea la Moscova.

D-rul Subasici, la spusele generalului Melnikov, s'a uitat pe terasa afară.

— Dar cum se cheamă orașul acesta?

— Lybed.

— Și fortărețele astea, ce-or fi? — continuă să întrebe d-rul Subasici care n'a fost încă niciodată în Uniunea Sovietelor.

— Martirii ale vremurilor când trebuia să ne apărăm contra tătarilor — îl explică generalul.

— Cât mai avem până la Moscova? — se interesează primul ministru jugoslav, care din 1941 a tot trăit la Londra și acum venea de la Belgrad unde s'a înțeles cu Mareșalul Tito să facă un guvern unic.

— Vreo două sute de kilometri...

Și generalul, pe măsură ce expresul sboură printre păduri dese dar desfrunzite de toamnă, îi dă lamuriri cu privire la mănăstirile în fața cărora deilează, înaintând în provincia moscovită.

În sfârșit trenul intră pe peronul gării de la Moscova, o gară așa cum se cuvine unei capitale de peste trei milioane de locuitori.

Pe peron, oficialitățile, printre care d. Subasici nu recunoaște decât pe d. Maiski, pe care l-a cunoscut când era ambasador la Londra. Azi, d. Maiski, ciocărunt, este comisar adjunct la comisaritul Afacerilor străine. Dânsul îl conduce în orașul așezat simetric pe ambele maluri ale râului Moskva.

Pe bulevardele largi, moderne, se văd portrete de ale lui Tolstoi, D. Subasici se uită în dreapta, în stânga, curios, uimit, d. Maiski îl informează că se împlinesc astăzi 34 de ani de când apostolul dela Iasnaia Poliana a murit la Astapovo.

— Partea aceasta — adaugă el — se cheamă Kitai-Gorod.

D. Maiski n'are nevoie să-i traducă. D. Subasici înțelege rusește și știe că „Kitai-Gorod” înseamnă „orașul Chinez”, dar ceea ce știe mai puțin e că în această parte veche a capitalei se înscrie tot trecutul Europei orientale, începând din secolul al XIV-lea.

— Tot trecutul Moscovei — îi spune d. Maiski — e un trecut de luptă. E ceea ce explică fortărețele astea din jurul Kremlinului.

D. MOLOTOV

— Ei bravo!

Mașina a ajuns în fața ambasadei jugoslave. D. Subasici se dă jos. După el, vice-președintele comitetului național de eliberare jugoslav. D. Maiski le spune în chip de adio:

— Am să vin să vă iau, să vizitați Sf. Vasili... Veți vedea acolo o splendidă argintărie de Veneția... Un altar din secolul al XII-lea... Coroana lui Ivan cel Groaznic. Tronul lui Boris Godunov... Nu însă astăzi, căci astăzi comemorăm un veac dela moartea marelui nostru tabulist Ivan Krylov.

— Atunci pe mâine — declară d. Subasici, strângând cordial mâna d-lui Maiski.

— Pe mâine! Automobilul trece prin fața bisericii Sf. Vasile...

— A fost clădită sub Ivan cel Groznic — îl lămureste d. Maiski — pentru a sărbători izbânda dela Kazan, când Rușii au cucerit vestita țară tătărească.

— Chiar spuneti-mi, Excelență, mai aveți vești noi din Jugoslavia?

— Aseară postul d-voastră a anunțat că armata de eliberare al-

MAREȘALUL STALIN

banează a cucerit Tirana și Durazzo...

— Tirana și Durazzo!... Va să zică nu le mai rămân nemților în Albania decât Scutari?... Și cu ofensiva de pe frontul de vest, cei?

— Americanii au intrat în orașul Metz și Francezii au atins Rinul de sus.

O plimbare prin Moscova

MARTI
21
NOEMB.

La ora 1, d-rul Ivan Subasici trebuia să fie la Kremlin, unde era invitat la dejun de către d. Molotov. Avea deci toată dimineața liberă să poată vizita câte ceva din Moscova.

Călăuzit de d. Maiski, d-rul Subasici, însoțit de d. Kardel, mână dreaptă a mareșalului Tito și de d. Simici, ambasadorul Jugoslaviei, s'a dus, așa cum își propusese, să vadă biserica Sfântului Vasili.

Pe drum a aflat că deputatul Daniel Mayes, secretarul general al partidului socialist francez, a cerut în ședința Adunării Consultative alcătuirea unei federații a po-

oarelor libere din Europa.

— E ideea noastră — a exclamat d-rul Subasici — pusă pe un plan mai larg.

— Căci știți, Excelență — a intervenit d. Kardel — că și noi am hotărât ca viitoarea Jugoslavia să fie o Federație. Au dat roade atât de bune Federațiile, fie sub forma Statelor Unite, fie sub forma Uniunii Sovietice, fie sub forma confederației balcanice, încât socotim că numai astfel vom pune capăt rivalităților regionale.

— Ideea a fost propovăduită și de „Times”, acum vreo doi ani — își amintește d. Maiski.

— Și am înfățișat-o imediat —

Noul șef al Departamentului de Stat D. EDUARD STETTINIUS

Washington
Duminică
26
Noembrie

D. Roosevelt, de-abia întors din oras, dela o vizită pe care a făcut-o la spitalul militar naval, bătrânului său prieten

Cordell Hull, care zace de peste trei luni de o boală de gât, e în biroul său dela Casa Albă. Fotografiat în care stă, e același în care a sedit peședintele Wilson pe vaporul unde a redactat proiectul Ligii Națiunilor.

În birou se mai află d. Early, secretarul președintelui, d. Donald Nelson, reprezentantul său personal și d. Frankfurter, unul din sfetnici.

A fost cu neputință să-l convingă să renunțe la demisie — declară Președintele, referindu-se la d. Cordell Hull.

— Era de așteptat — declară d. Nelson.

— Te-ai gândit pe cine numești în loc? întreabă d. Frankfurter.

— Mă gândesc la Stettinius.

— Mai e și Brynes care ar fi bun — sugerează sfetnicul.

— Si ignorant — afirmă d. Nelson.

— Asa ar fi și Wallace — reia d. Roosevelt. Dar par'că tot Stettinius îmi pare mai potrivit.

— La 42 de ani șef al Departamentului de Stat în locul lui Hull care are 74, frumoasă carieră — exclamă tot d. Nelson.

— Voi uitați că eu la 31 de ani am fost subsecretar la marină și la 38 candidai la vice-preșidenția Republicii — amintește Președintele.

Nimeni nu-l mai întrerupe.

— Si colegul meu, subsecretar la război, era tatăl lui Stettinius, cu câțiva ani mai în vârstă de-

clară d-rul Subasici. E mult mai bine ca fiecare provincie: Croația, Serbia, Slovenia, Bosnia, ș. a. m. d., să-și aibă o conducere autonomă peste care să fie un guvern amic la Belgrad.

— Vă datorez chiar felicitări pentru acordul la care ați ajuns cu Mareșalul Tito pentru alcătuirea unui guvern unic — spune d. Maiski.

— Mai trebuie să ne punem de acord și asupra fixării unei locotenente regale care să gireze șefia statului până când statele noastre se vor rosti asupra regimului monarhic și vom putea pași la organizare — completează d-nul Subasici.

— Intre timp să nădăjduim că inamicul va fi izgonit peste fruntarii — adaugă d. Kardel, care știe că mareșalul Tito nu va desăvârși organizarea internă decât după eliberarea completă a țării.

— Ne va ajuta Dumnezeu și asta — exclamă aproape involuntar d-rul Subasici (care e credincios), sub impresia bisericii, în fața căreia iată-i acum ajuns.

— Aici a stat Boris Godunov — arată d. Maiski un tron încrestat cu turcoaze.

— Și casca asta mică ce-i?

— E a țarului Ivan pe care tatăl său l-a ucis. Aveți aici și flaconul chinezesc din care i-a dat otrava.

— Apropo de China... Se spune că mareșalul Chiang Kai Tschek și-a reamănat guvernul, înălțând elementele reacționare și înlocuindu-le cu elemente democratice.

— Da!... A fost numit un nou general la război și un alt ministru de finanțe în locul celui al rușii sale, d. Kung.

— Știți că-i aproape 12 și jumătate? — întrerupe diplomatic d. Simici.

Și cu gândul că sunt așteptați la Kremlin, le-a părut mai puțin rău caspetilor că au trebuit să părăsească fermecătoarea biserică a Sfântului Vasile.

cât mine. Pe atunci „Stett” era copil. Avea zece ani. Mi-l amintesc bine. Mi-l amintesc și când s'a înscris la Universitatea din Virginia și când a fost ales președinte al Societății Creștine a Tinerilor și când ținea conferințe cu caracter religios și... (Roosevelt se oprește o clipă) după aceea s'a îmbolnăvit.

Ne-am îmbolnăvit în același timp. El era foarte grav. A stat mai bine de un an la pat.

— Se pare că în urma bolii acestuia a înălbuit — întrerupe d. Frankfurter.

— Se pare! Avea atunci douăzeci de ani. Multă vreme nu l'am mai văzut. Nici pe el, nici pe tatăl său care devenise tovarășul lui Morgan și se lăsase de politică. Eu nu mă puteam mișca. El trebuia să vadă de sănătatea fiului său. Dar ne scriam. Se interesa ce fac.

La început credeam că și „Stett” contractase o paralizie infantilă... Era epidemie, atunci la New-York.

— Când era asta? Ia 23 sau 24? — întreabă d. Early.

— In 23! In 24, s'a făcut sănătos și în 25 a intrat ca lucrător în uzinele de automobile dela General Motors...

— Asta numai în America la noi se poate vedea — exclamă entuziasmat d. Frankfurter — fiul unui din cei mai mari bancheri ai lumii, simplu muncitor de fabrică.

— Dar acest simplu muncitor — reia d. Roosevelt — studia în același timp problemele muncitorilor, înțocmea statistici, făcea proiecte de asigurarea lor pentru cazuri de accidente, de boală... Mi-a cerut și mie, în calitate de pe-

care o aveam atunci de director al societății de asigurare, unele sfaturi... I le-am dat, deși aveam de răspuns la maldăre de scrisori.

— Te puneai de pe atunci bine cu muncitorii? — spunea surzând d. Frankfurter, scoțându-și pentru un moment havana din gură.

— Muncitorul ăsta, dragă, a ajuns la 29 de ani, sub-director la General-Motors...

— Dar muncitorul ăsta era fiul lui Stettinius, tovarășul lui Morgan și fost subsecretar de stat — insinuează d. Donald Nelson.

— Dacă nu era capabil, nu-l primeau în plină criză (asta s'a întâmplat în 1931) într-un asemenea post... În 1932, după ce m'am instalat la Casa Albă, a venit la mine într-o delegație.

— Mai întâi a venit la mine — rectifică secretarul particular al d-lui Roosevelt.

Imi amintesc că i-am fixat două minute de audiență. Intrase murdar de noroi, că avusese o pană la mașină și mai fusese și mușcat de câine...

— Așa e! că era la Hyde-Park. Bine zici... Noi luam ceaiul.

— Care noi? — întreabă d. Frankfurter.

— Nevastă mea, cu mine, cu băieții... Missis Roosevelt l-a și poftit să ia cu noi o ceașcă de ceai.

— Pe care a răsturnat-o pe covor — precizează d. Early.

— Dar după ce a plecat, îți amintești ce ți-am spus? — îl întreabă d. Roosevelt pe secretar.

— Perfect îmi amintesc! Mi-ai spus: „Să mi-l ții pe acest jurnalist în evidență că e ceva de cavaleriști”.

— Și m'am înșelat? — întreabă

bă d. Roosevelt. Și tot el continuă: N'au trecut trei ani și l-a întrerupt d. Roosevelt. Stettinius făcând Myron Taylor director la nău trebuie să facă planul de organizare a securității internaționale, planul de refacere a lumii... El trebuie să fie ministrul păcii... și pentru organizare, securitate, planuri, nu vad altul mai potrivit decât el... Stephen, te rog chiar să-l înștiințezi imediat că...

— Atunci! În 36... Și a părăsit slujba aceasta ca să accepte în 1940 propunerea mea de a face parte din comisia de înarmare cu un salariu de un dolar pe an.

— Bine, dar ce are a face comisia de înarmare și chiar administrarea oficiului de împrumut și închiriere pe care recunosc că — condus-o mai bine decât mine — declară d. Donald Nelson — cu Departamentul de stat?

— Tocmai tu să spui asta? — nuă: N'au trecut trei ani și l-a întrerupt d. Roosevelt. Stettinius făcând Myron Taylor director la nău trebuie să facă planul de organizare a securității internaționale, planul de refacere a lumii... El trebuie să fie ministrul păcii... și pentru organizare, securitate, planuri, nu vad altul mai potrivit decât el... Stephen, te rog chiar să-l înștiințezi imediat că...

— În clipa aceasta, isi face apariția d-na Roosevelt.

— Veți putea continua discuția dincolo... Vă așteaptă ceaiul... It is six!

— Nici nu mai e nevoie de discuție — răspunde d. Frankfurter — Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

— Edward Stettinius a fost numit șef al Departamentului de Stat...

Realitatea Femeii

Crăciun 1944

E mult de atunci... Ca în poveste...
Noaptea era învăluită în albastru adânc străbătut de lumini vagi a argint.
Aerul înghețat, atmosfera de cristal, tăcere vibrândă.
In cămine calde și luminoase, familiile se adunau în jurul belsugului. Copiii buclăși, serioși citeau și părinții se îndulceau regăsind crămpele din copilăria lor pe care o retrăiau în noaptea aceasta de vrajă.
In mijlocul încăperii pomul împodobit și luminat feeric revărsa o cascadă de vioiet, portocalii, albastru, măge de culori și lumini.
Ochii odraslelor se deschideau mari la vederea globurilor aurii, imbletoarelor case construite din zahăr, apetișantelor animale de turtă dulce. Pereții și lămpile împodobite cu vase aducător de noroc pentru tot anul.
Și momentul cel mai frumos când fețele luminate de bucurie, de teamă și așteptare se îndreaptă spre mâna ce împarte darurile.
Fiecare își avea al său, fiecare primește cu micul pachetel legat în ață argintă o mică fărâmă de fericire.
Dacă în timpul anului nu credeai în existența paradisului, în noaptea aceasta simțea că totul e posibil totul adevărat.
Domnea pacea, securitatea, înțelegera.
Dar acestea au fost odăile...
Poate că și azi tradiția fericii mai dăinuie în multe case. Dar nemărate sunt căminele lipsite de căldură, mesele goale, trupurile tremurând în zdrențe, figurile flvide maturizate ale micuților lipsiți de copilărie.
In încăperile reci și goale câte o mamă care de mult a uitat ce înseamnă o sărbătoare familiară, leagăna un copil pe care foamea îl împiedică să adoarmă. In timp ce acei mai marișori încearcă să-și încălzească membrele, învelindu-le în țoale rupte și adormind însfârșit murmurând un cântec, în care e vorba de un prunc sfânt ce s'a născut umil ca ei.
Și pregătirile Ajunului s'au rezumat la interminabila coadă la gaz și la pâine, cu mâinile goale înțepenite de mânerul unui bidon, și plăcări și noroi. Și orele trec și frigul înțestează trupul bietei femei și până la sfârșit oasele. Și ar dori să ste acasă...
Dar ar fi tot una. Fric mortal în casă ca și afară.
Și in noaptea Crăciunului, singurele dorinți arzătoare sunt pălpăirea unei flăcări în sârmana sobă de lemn și o masă îndestulătoare.
Atmosfera de jale adâncă în casa cu pereții umezi și viscol năpraznic afară. Dar mai ales acest amarul pustiu din suflete...
Dar e ultimul Crăciun de război. Ultimul de sbucium și lipsuri. Și imaginea celor viitoare mai alină — slab — prezentul.

REȚETE DE CRĂCIUN

Caltaboși Moldovenesti

Proporții: 1 kg., carne de porc, boioc de porc dacă vom, 100 gr. orez, 150 gr. stafide fără sâmburi, 2 cepe rase, sare și piper.
Carnea se toacă, se amestecă toate la un loc, se umple intestinele și se fierb în apă, se dă la masă calzi cu zeama în care au fiert.

Sarmale de porc în varză acră

Desfacem o căpățână de varză acră în foi, tăind coto-

rul fiecărei foi, și le umplem cu tocătură din carne de porc și așezate într-o oală de pământ cu câteva felii de slănină proaspătă și câteva bucăți de carne de porc și de vacă, precum și câteva boabe de pipier, după aceea umplem oala cu zeamă de varză, pe care — fiind prea acră — o slăbim cu apă și acoperim oala lăsând-o să fiarbă încet, timp de două ceasuri, scuturând-o din când în când să nu se ardă. In tocătură să nu uităm a adăuga și puțină

slănină veche tocată mărunt, care dă sarmalelor un gust plăcut.

Cozonaci

Facem un aluat moale din ¼ kgr. de lapte cald cu 20 gr. drojdie, presărăm cu puțină făină, lăsăm să dospescă.

Batem într'un kgr. de lapte cald 150 gr. unt topit, un vârf de cuțit de sare, 2 linguri zahăr pisat, adăugându-le aluatul dospit precum și ¼ kgr. făină fină, lucrând aluatul bine și frământându-l într-o copăie până face băscuțe și se deslipește de mâini, dar să nu fie prea moale. Apoi adăugăm și o mână de stafide fără sâmburi, amestecându-le bine și formând o pânșoară lungă, pe care o punem într'un șervet, presărând-o cu făină și acoperită să dospescă.

După ce este dospită, o răsturnăm pe o tavă unsă, ungându-i suprafața cu un ou bătut și o lăsăm să se coacă un ceas la un foc bun.

MAME INDURERATE

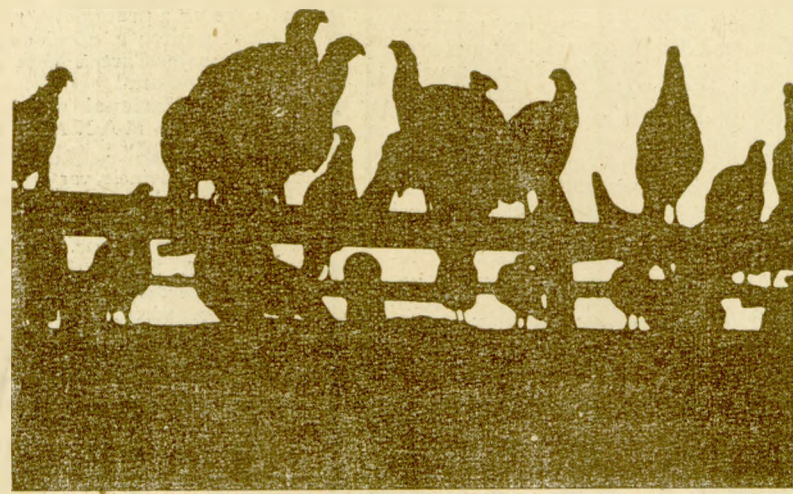
In văzduh vibrează geamățul sinistru de fieră lovită, care continuă să răsună în creier mult după ce a încetat. Inimile se unesc deasupra distanțelor în același elan, aceeași pornire de rugă chinătoare. Tot orașul e o singură suflare.
Sălbătecul instinct de conservare se cramponează de singura vagă nădejde de rezistență: fiecare își scormonește în suflet să regăsească pe Dumnezeu.
In lumea întreagă sunt nenumărate orașe unde — la vestea sosirii mesagerilor morții, fâpturi răcitoare cu ochii lucind de groază de prezențiențe tenebre, aleargă cu panica în suflet să-și adăpostească odraslele lipsite de apă, rare în care viața palpită și își cere dreptul.
Si când serenada lugubră începe, mâini nervoase și fremătătoare se crispează în jurul trupului micuțului ai că-

Groaza unei mame chineze în fața copilului ei ucis, de o bombă aeriană.

rii. In brațele calde ale mamei, copilul caută refugiu și arma contra lor.
Și când putețile o părăsesc, când toate eforturile ei nu izbutesc să găsească soluțiile așteptate, cum să răsună ea la strigătele gurilor flămânde, trupurilor goale și arse de febră?
Și pericolul din văzduh o silește să-și acordeze slabele forțe de durare pentru a nu înspăimânta pe copii, pentru a încuraja o mamă bătrână pentru a răspândi în jur voința de rezistență.
Dar destinul nu-i poate întoarce. Toată dragostea, toată gigantica ei lume de iluzii ridicate pentru copilul ei nu poate

(Continuare în pag. 6-a)

Femei cu meserii inedite

O dată cu războiul, femeia pe care bătrâna Europă avea tendința să o îndepărteze din lupta profesională, a dovedit că e în stare să ocupe cele mai grele posturi. America o recunoscuse de mult ca atare și erau foarte numeroase americane care cu mult înainte de război exercitau profesii pe care bătrânul continent le rezerva numai bărbaților. Multe americane din ziua de astăzi conduc întreprinderi impor-

tante: una din ele se află în fruntea unei întreprinderi care controlează în Sudul țării imense plantații de bumbac; ea exercită o influență apreciabilă asupra economiei și pieței țării. Americanele pot de asemenea să intre în poliție sau la barou și chiar, dacă au dorința și... ta-

mei au căutat idei originale și au izbutit să scoată la lumină meserii noi. Iată câteva:

INGRIJITOARE DE CAINI

Bobby e dragostea, sau mai bine zis idolul stăpânei sale. Cu labele scurte, cu părul lins și aerul său atât de dezamăgit e centrul atenției celor din casă și a grijilor zilnice. El e pe deplin conștient de rangul său în viața nobilă a stăpânei și știe ce

(Continuare în pag. 6-a)

Inconjurată de cei trei copii ai ei, această mamă rusă plânge ruinele căminului distrus.

rui ochi mari și nedumeriți se îndreaptă întrebători spre chipul descompus al mamei.
Și totuși flința ei se cutremură de revoltă de a nu se putea oferi ea ca jertfă, de a nu putea stăvili cu persoana ei valul de primejdii ce se abat din văzduh și de pe pământ, de a nu putea îmblânzi fioroasele legi ale celui mai crunt război. Și lupta grea, dusă împotriva foametei, a bolilor a frigului, a mize.

MODA TIMPURILOR DE FAȚĂ

In aceste vremuri de cumplite lipsuri, femeile își dovedesc — ca întotdeauna — înclinarea spre frumos, spre bun gust, spre practică.

Ele știu cu experiență și îndemânarea lor verificată de atâtea ori, să aleagă și să realizeze din puținele elemente de care dispun, creații ce rămân practice fără a eși din modă.

Sunt, desigur, diverse feluri de a înțelege și adopta moda. Sunt femei care o consideră un sfătuitor unic, absolut, care aleargă cu disperare în căutarea „noutăților” pe care le adoptă fără nici un discernământ, care au ca punct central al existenței lor preocuparea exclusivă a îmbrăcămînții.

Pentru ele cuvintele „e modern” sau „se poartă” au rezonanțe magice. Ele sunt rareori satisfăcute de propria lor alegere și atunci când se simt astfel e desigur pe nedrept.

Categoria opusă o constituie adevăratele elegane, acelea care în modul cel mai firesc, cu desăvârșită măsură și tact, izbutesc să degajeze moda de amănuntele mărunte care nu le avantajează, și rețin doar linia care le evidențiază calitățile.

Pe de altă parte ele știu să adauge rochiei prea sobre tocmai detaliul care o luminează, modelului învechit, nota originală care îl reînvie.

Ele înțeleg că moda poate fi nespus de crudă și nemiloasă, de perfidă, că le poate înșela buna credință, și că doar prudența și tendința spre simplificare sunt mijloacele de a-i îndepărta agresivitatea. Insfârșit ele adaptează moda fizicului și temperamentului în același timp pentru a-și crea „stilul” propriu, imposibil de imitat și atât de invidiat.

Astfel ajung să stăpânească moia, pe când primele sunt iremediabil sclavale ei.

BALTHAZAR

(Urmare din pag. 4-a)

— Plecam in noaptea asta chiar, ii zise ea. Voi pune sa-i rateze capul daca totul ne e gata inainte de asfințitul soarelui.

Apoi cand fu singura, izbucni intr'un hohot de plâns.

Il iubesc! Nu ma mai iubeste, si-l iubesc! suspina ea in sinceritatea inimii.

Așa dar, într-o noapte când era pe terasa turnului, urmărind steaua minunată, Balthazar apăsându-și privirea, văzu ceva negru care se rupea în depărtare, pe nisipurile pustiei, ca o armată de furnici. Încet-încet, cele care păreau furnici, mai întâi, se făcu din ce în ce mai mari și se desprinseseră în destul ca regele să poată recunoaște în ele, cai, cămile și elefanți.

Caravana apropiindu-se de oraș, Balthazar distinsese paloșele lucitoare, și caii negri ai gardei reginei din Saba. O recunoscu pe ea însăși și fu cuprins de o mare neliniște. Simți că o mai iubeste încă. Steaua strălucira la zenit cu o strălucire fără seamăn. Jos, Balthazar, călcată într-o lectică de purpură și aur, era mică și sclipitoare ca și steaua.

Balthazar se simțea atras către dânsa de o forță năvălitoare. Totuși, își întoarse ochii într-o sforțare desăvârșită, și ridicând privirea, întâlni lucirea stelei. Atunci steaua vorbi și spuse:

„Slavă Domnului Dumnezeu! nostru în ceruri, și pace vouă pe pământ!”

„Ja mironideni, blândile rege Balthazar, și urmează-mă. Te voi duce la picioarele copilului nou născut, în statul, între catări și boi.

„Și copilul acela e regele regiilor. Va mângâia pe cei ce vor să fie mângâiați.

Te chiamă la el, pe tine, o Balthazar, cu sufletul închis ca și taia, dar cu inima nevinovată ca și un copil.

„Te-a ales, căci ai suferit, și-ți va da ție bogății și fericire și iubirea într-o vecinicie.

„Îți va zice: Fii sărac cu bucurie; aceasta e adevărata bogăție. Îți va mai zice încă: Adevărata fericire e în renunțarea la orice fericire. Iubeste-mă și nu fubi lumea decât în mine, căci eu singur sunt iubirea”.

La cuvintele acestea o pace divină se coborî ca o lumină pe fața întunecată a regelui.

Balthazar uimit, ascultă cu vântul stelei. Și se simțea renăscând un altfel de om. Sembobit și Menkera cu frunțile la pământ, adorau alături de el.

Regina Balkis se uita la Balthazar. Înțelese că nu va mai putea să încapă niciodată dragoste pentru dânsa în inima aceia plină de iubire dumnezeiască. Se făcu galbenă de ciudă și dădu poruncă grabnic caravanei să se întoarcă în pământul Sabean.

Când steaua mântui de vorbit, regele și cei doi tovarăși se coborîră din turn. Apoi, luând cu ei mironideni, făcură o caravană și puseseră pe urma stelei.

După un timp, găsindu-se într'un loc unde trei drumuri se încrucișau, văzură doi regi cari înaintau cu multa lume în urma lor. Unul era tânăr și alb la față. Salută pe Balthazar și îi spuse:

— Ma chiamă Gaspar, sunt rege, și merg să duc aur în dar copilului nou-născut în Bethleemul din Iudeea.

Al doilea rege înainta la rândul lui. Era un bătrân, cu barba albă până la brâu.

— Ma chiamă Melchior, zise el, sunt rege și merg să duc tămădă copilului divin, venit să învețe pe oameni adevărul.

— Ma duc ca și voi, răspunse Balthazar: Mi-am învins desfrâul și de acea steaua mi-a vorbit.

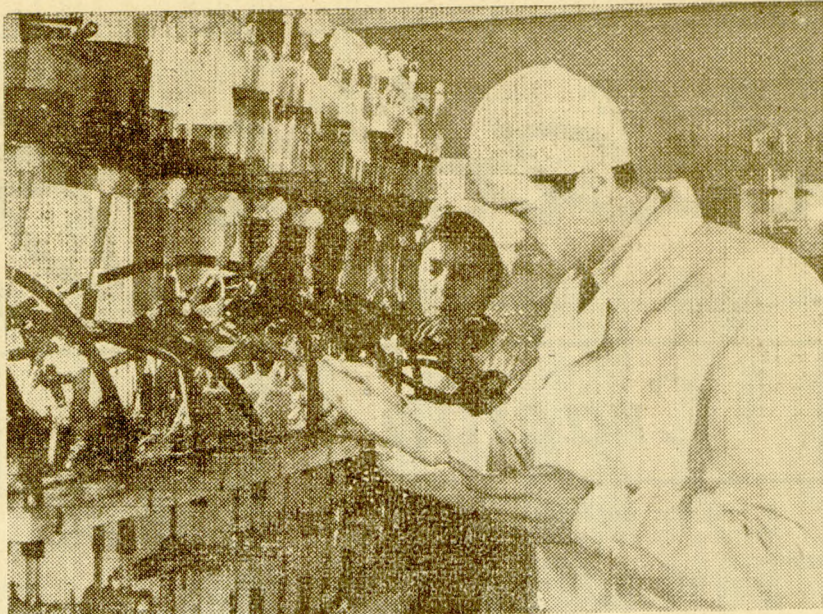
— Eu, spuse Melchior, mi-am învins mândria și de aceea am fost chemat.

— Eu, vorbi Gaspar, mi-am învins cruzimea, și de aceea vă sunt tovarăș.

Și cei trei crai își urmară drumul înainte. Steaua văzută la răsărit le lumină calea până ce, ajungând deasupra locului unde era copilul, se opri.

Văzând oprindu-se steaua, ei se bucurară într-un cel de sas.

Și pătrunzând în casa, găsiră pe copil cu Maria, mama lui, și prosternându-se, îl adorară. Iar, deschizând bogățiile lor, îi dădură aur, smirnă și mironideni, așa cum e arătat în Sfânta Scriptură.

Noi metode pentru conservarea sângelui necesar transfuziunilor timp de 2 ani. — În fotografie: laboratorul din U. R. S. S. în care se prepară cantități mari de sânge conservat.

Femei cu meserii inedite

(Urmare din pag. 5-a)

datorează străbunilor săi din palatele din Peking. Așa dar e de la sine înțeles că îi trebuie un personal anumit. În acest scop, stăpâna sa angajează o „ingrijitoare de câini”. Această profesiune există cu adevărat în Statele-Unite și la urma urmei nu e atât de neplăcută, dacă facem abstracție de crizele de proastă dispoziție cu care Bobby necăjește și îngrijorează pe cei din jur. Printre aceste îngrijitoare de câini sunt unele care se bucură de reputația de specialiste și cari sunt chemate în cazurile „grave”, de pildă când dragălașul „cuțu” suferă de turburări gastrice sau când nimic nu poate reda pofta de mâncare. Specialistele îngrijesc atunci pe bietul căel ca pe un copil și

își socotesc misiunea încheiată numai când Bobby, spre marea bucurie a stăpânei sale, face din nou să răsune în casă lătratul lui entuziast.

TURBURĂTOARE DE ȘEDINȚĂ

În nici o țară din lume, asociațiile de femei nu joacă un rol atât de influent ca în America. O carte sau un film socotite inferioare de aceste asociații, trebuie să dispară din circulație. Astfel că toate întreprinderile se tem mai presus de toate de boicoteurile femeilor.

Trăiesc încă în amintire comedia Fatty atât de ubil în epoca filmului mut. O chestiune particulară îi abrase fulgerele răzbinării asociațiilor feminine, și din acel moment nici o societate nu îndrăzni să riște a apela la serviciile bietului comic, care dispărură în curând de pe ecran. Acest exemplu arată puterea grupărilor feminine. Când una din aceste grupări ține o ședință importantă, în timpul căreia trebuie luată o hotărâre dăunătoare unei anumite personalități, acei pe care îi amenință pericolul angajează una sau mai multe turburătoare de ședință.

Datoria lor constă în a turbura ședința, a întrerupe pe conferențiar, acei a dizolva conferința. Această stranie meserie e exercitată de un mare număr de americane, fără ca a serviciile să aștepte ca ele sunt în serviciu comandat și retribuit. Aceste spioane, care sunt numite, sunt tratate de femei cu cel mai mare dispreț: dar ele sunt în general foarte îndemânlice și e aproape imposibil să le prinzi asupra faptului și să faci dovada intențiilor lor „rele”.

A-ȚI CASTIGA EXISTENȚA PLIMBANDU-TE...

Etocmai cecace face „manechinul de pantofi”. Există în America un mare număr de fabrici de încălțăminte cari plătesc femeii pentru ca să poarte o bucată de vreme un anumit model, pentru a-și da seama de calitatea noilor creații. Această profesiune ar fi desigur cea mai plăcută, dacă manechinul care deobicei poartă numărul 40, nu ar fi obligat să poarte 37. Oricum însă, excelentă calitate a produselor de pielării americane — produse cunoscute și apreciate în lumea întreagă — cruță în mare parte de bătauri și neplăcerile inerente meseriei.

Desori manechinul lucrează pentru două firme în același timp. Evident nu încearcă simultan două forme și tocmai de cauciuc la o anumită formă. În acest caz ele trebuie să poarte un aparat numărător de kilometri, un fel de podometru, care înregistrează exact numărul de pași după care fabrica de cauciuc își dă seama cu precizie de calitatea produselor sale.

Această profesiune de manechin de încălțăminte e foarte plăcută și bine retribuită, deosebit de auză încălțării.

TEATRUL CENTRAL DE COPII

Lângă intrarea unuia din cele mai bune teatre din Moscova, răsună în fiecare zi un zumbet vesel de copii îmbrăcați în haine de sărbătoare, și plini de o voioșe bucurioasă. Unii dintre copii vin însoțiți de părinți — dar majoritatea vine cu colegii de școală, clase întregi. Micii oaspeți sunt întâmpinați de colaboratorii secției pedagogice a teatrului. Se sînge lumina, micli spectatori încețază a vorbi — începe una dintre montările minunate ale teatrului.

Teatrul Central de copii va implini în anul viitor 25 de ani de existență. El a fost înființat la 1920, odată cu Teatrul de copii din Leningrad. De atunci Teatrul Central de copii a parcurs un drum creator lung și glorios.

În munca sa, teatrul se conduce de ideea exprimată de Stanislavski: „Pentru copii trebuie jucată ca și pentru cei mari, numai că ceva mai bine” — căci micul spectator recepționează avid tot ce se petrece pe scenă și simte imediat orice falsitate sau indiferență în joc.

Principiul artistic și cel pedagogic se îmbină organic în activitatea teatrului. Influența moral-ideologică și estetică a teatrului înăstrește în copii dragostea de viață, încrederea în forța omului, în putința acestuia de a perfecționa lumea înconjurătoare trezește în copil dragostea pentru poporul lui, îi dezvoltă fantezia, imaginația, curiozitatea și dorința de a cunoaște.

Teatrul se străduiește să creeze astfel de eroi, care trebuie să devină obiect de imitație, el dă pentru spectatorul său imaginile remarcabililor oameni ruși care vedeau sensul vieții lor în a sluji poporului rus, el dă imaginile eroilor din occident, tribuni ai poporului, savanți renumiți, pictori și a.m.d. Acestei sarcini este consacrată și ultima realizare a teatrului — „Petru cel Mare” — de dramaturgul Trenev. Teatrul lucrează în acest moment la montarea piesei scriitorului Glebov despre Mihail-Mackoi — marele călător și umanist rus.

Pe baza materialului istoric este construită piesa lui Sapovalenco — „2 voluntari”. Eroii ei sunt marinarii ruși, ce au plecat cu o escadră într-o misiune de primăvară în curând va avea loc premiera. „Gloara de câmp e pasăre de primăvară” dedicată mișcării revoluționare ruse de la începutul secolului.

Dintre spectacolele cu teme consacrate momentului actual se bucură de un mare succes piesa lui Schwarz — „Un înut înepărat”. Eroii ei sunt copiii evacuați din Leningrad în timpul asediului. Teatrul acordă atenție mare montării celor mai bune opere din dramei clasice ruse și mondiale. Teatrul pregătește „Roméo și Julieta” de Shakespeare și „Revizorul” de Gogol. În acest moment teatrul lucrează la înscenarea povestirii „Serile din căminul de lângă Dikanca” de Gogol și pregătește două spectacole de Ostrowski: „Sărăcia nu e vicie” și „Nu era nici o para, și dintr-odată — o sută”.

În repertoriul teatrului este introdus și un sector științifico-fantastic. În stagiunea actuală vor fi puse: „80 de zile în jurul pământului” — înscenare după romanul cu același nume de Jules Verne, „Jahkeni la curtea regelui Arthur” — pe motive de Mark Twain, comedia muzicală „Doctorul Oks” — după povestea cu același nume de Jules Verne, muzica de Offenbach. Această comedie se pune în Rusia pentru prima oară.

Un loc important în repertoriul teatrului îl ocupă povestile. Textele în versuri pentru multe din aceste povești au fost scrise de unul din cei mai populari scriitori de copii — S. Marșac. În momentul de față el lucrează la înscenarea în versuri a poveștii „Orășelul mesterilor” de Habbe, Laureatul premiului Stalin, poetul Sergiu Mihaleov lucrează la piesa — povestea „În regatul din cărți

de joc”. Piesa este scrisă pe motivele poveștii lui Gozzi „Dragostea față de trei portocalii”, dar eroul este un școlar sovietic.

Teatrul se bucură de colaborarea celor mai buni scriitori și drama-turghi sovietici — Marșac, Trenev, Mihaleov, Alexei, Tolstoi, a celor mai buni compozitori sovietici — Sapovalenco, Hrennikov, a celor mai talentați pictori, decoratori și maeștri de ballet. În fruntea teatrului se găsește artistul de merit L. Volcov, de la MHAT (teatrul de artă din Moscova) unul din elevii și prietenii cei mai apropiați ai lui Vahlangov, principiile școlii cărău la aplică în Teatrul de copii.

Teatrul menține sistematic o legătură strânsă cu spectatorii săi. Colaboratorii teatrului vizitează școlile, organizează expoziții speciale în foierul teatrului și, după fiecare premieră, organizează conferințe pentru copii. În zilele de sărbători la teatru se organizează matineuri, unde eroii poveștilor de pe scenă se joacă cu copiii, iar de anul nou se face un minunat pom de crăciun, cu tradiționalul Moș Crăciun cu daruri.

Teatrul Central de copii are un rol de frunte și în alcătuirea repertoriului pentru toate teatrele de copii din țară atât în domeniul muncii experimentale cu autorii dramatici, cât și în cel al perfecționării tehnicii teatrale. El are o influență mare asupra celor 80 de teatre de copii din țară, care joacă în 18 limbi diferite.

Pe lângă Teatrul Central de copii a fost înființat un laboratoriu experimental pe întreaga Uniune Sovietică și fabrică de vopsele fosforiscente, care deserveste toate teatrele de copii. Teatrul are un studio, care pregătește cadrele de actori pentru completarea personalului propriu, cât și a tuturor teatrelor de copii din Uniunea Sovietică.

M. Blincova

ALMANAHUL MARIANA 1945

A APĂRUT!

Însfârșit, Almanahul așteptat cu atată nerăbdare de credincioasele noastre cetitoare a apărut. Ce este ALMANAHUL MARIANEI?

Indreptarul femeii moderne
● Cea mai plăcută lectură
● Cel mai instructiv volum
Cui este dedicat Almanahul Mariana?

- Femeilor care au luptat pentru drepturile femeilor
- Femeilor care muncesc
- Acelor care au realizat
- Tuturor femeilor care vor să instruiască
- Gospodinelor, lucrătoarelor, artistelor, iubitoarelor de frumos

Cine colaborează la Almanahul Mariana?

Principesa Martha Bibescu, av. Ella Negruzzi, Sorana Gurian, Olga Greceanu, Alică Gabrielescu, Eliza Mărzescu, Margărita Millescu, Vergă, Sionia Drăgușanu, Ana-Maria Tudor și un grup de arhitecți decoratori, desenați de modă, nuvelisti, medici împreună cu echipa permanentă a Mariana! care nu a precupețit nici un efort pentru a dăruir cetitoarelor sale Cartea care le va folosi tot anul

● Almanahul Mariana este cel mai bun ALMANAH al „MARIANEI”!

Cititoarele din provincie vor trimite prin mandat poștal suma de lei 760 — pe adresa Adpției noastre și anume: ZIARUL S. A. R., str. Thomas Masaryk Nr. 17, București; iar pe dosul couponului de mandat se va scrie citet numele și adresa trimițătoarei cu indicația: pentru Almanahul Mariana 1945.

MAME INDURERATE

(Urmare din pag. 5-a)

schimba nimic, cum nu pot nici ura, nici blestemele amare.

Viața trudită de zilnice emoții au lăsat urme ce nu se pot șterge pe obrazul și înfățișarea ei. Și trupul ei istovit nu cunoaște adevărata odihnă.

Nenumărate sunt acelea care după atâta crânceno suferință și-au găsit căminul mizer, distrus, și chiar copiii uciși. Suțe și sute de micuțe trupuri sfărtecate, arse, strivite sub dărimături, a-runcate ca niște gunoane de prisoș, au fost efectele războiului epocii noastre civilizate, în Rusia, Polonia, Franța, China, România.

Și marșulul cumpărit al acestor mame sfâșiate nu cunoaște seamăn. Ele trăiesc prăbușirea a tot ce-au vădit o viață în-treagă, a tot ce-au ridicat cu lacrimi cu sudoare, cu sânge, își pierd rațiunea de a exista. Și războiul continuă, copiii mor, mamele își duc mai departe calvarul. Aceste mame trebuie să ajute, trebuie înțelese.

Pretutindeni unde băntue războiul, mamele și bunicile își poartă crucea, făcând un sac din trupul lor pentru a-și ocroti copiii.

VIATA MEA

(Urmare din pag. 1-a)

tr-o parte într-alta. Mi se povestea că era puține femei care să nu fi pierdut în această închisoare, unul sau doi copii. În fiecare zi cădeau bolnăvi câte cinci și uneori câte zece. Erau duși la spital. Nici eu nu fui mai norocoasă decât celelalte.

Acum mă căiam că plecasem, dar nu mai era chip să mă întorc. Inceputul îl făcură doi copii ai femeilor din satul nostru; apoi Dachka mea căzu și ea bolnavă. Frigurile începură s'o ardă. Era pe sfârșite. N'am vrut s'o duc la spital. E știut că de acolo nu ieși teafăr decât avariori. Dar medicul trecea pe acolo. El întrebă: — Copiii nu sunt bolnăvi? Răspundeam, „Nu”.

Și când intra, ne căzneau să facem copiii să rădă.

— Ce înseamnă asta? Ascundeți medicului că micuții voștri sunt bolnăvi? Dacă nu vreți, nu vom duce la spital. Le vom da leacuri și se vor însănătoși.

Într-o zi una din femeile grupului nostru acu, încredere și zise:

— Copilul meu este suferind. Medicul îl examinează și apoi veni spre mine.

— Și al tău? zise el. Mărturisii adevărul. Doctorul examină copiii, înscrise ceva și ieși.

Ne închipuam că se duce să ne trimită medicamente sau alte ajutoare; dar în locul acestora sosi un furgon negru. Ni se strigă numele și ni se porunci să ne urcăm în furgon împreună cu copiii.

Zece femei împreună cu copiii fură îngrămăcitate în furgon și grație acestur truc jurăm conduse la spital.

Și ce era de făcut cu ceilalți copii? Vroiam să-i iau cu mine, dar nu mi fi îngăduit.

— Vom da ordin soțului tău să se îngrijească de ei

Furam desu conduse la spital și eu rămăsei acolo cu Dachka. Erau multe femei vând copii bolnăvi. La început trăi între tovarășele mele din sat. Erau două. Dar nu trecu mult și ele își merdură copiii. Rămăsei singură.

După cincisprezece zile Dachka mea muri și dânsa.

O PAGINĂ
DE JOCURI
ȘI PROBLEME

enigma

REDACTOR:

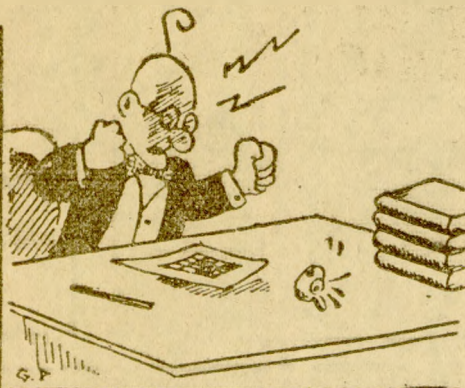
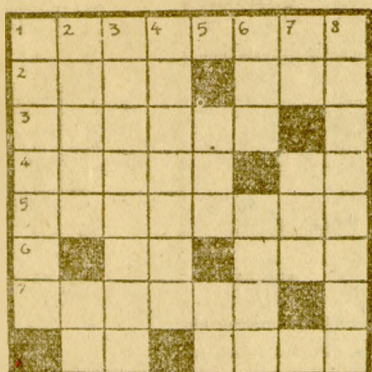
GABRIEL

F. POPESCU

ORIZONTAL: 1) Unul care trece din clasa VI-a în clasa VI-a! 2) Un fel de ocașă în miniatură; — Rudă fecuță din protorid de calciu; 3) O individă cu care te duci în via de pe deal, în sunete de tambal; 4) Un cuvânt capricios: și direct și invers, tot nume de femeie; Argint; 5) Un cuvânt care poartă pacea! 6) Spetează cu țte; Tel; 7) Un bandit care iubește pe Dona Sol; 8) Muzica poezilor; Intrebare care plutește pe mare.

VERTICAL: 1) Cea mai frumoasă piesă, care se joacă totuși vara la Teatrul Național; 2) Frumusețe

Incrucișate...

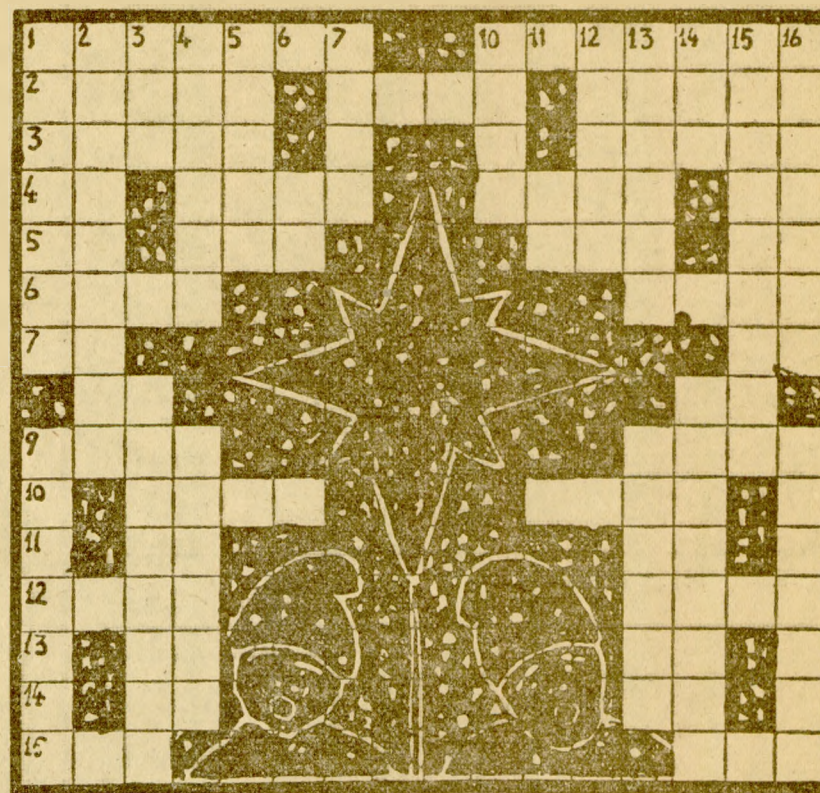
antică, furată de Paris; Inceperea unei reprezentații; 3) O bucată de stofă sau de pânză, pe care cei de pe la 1500 o purtau pe umeri; 4) Înlăturată; 5) Unul vecinic ispășitor; Un răspuns categoric; 6) Un nud, pe cât de vechi, pe atât de original; Mod de a sfârși un discurs religioz; 7) Poftim; Neam bl. blc (R. L.); 8) Gen de piesă foarte vechiu.

BIBI STOIANOVICI

N.R. — Acest joc este extras din revista șapirografiată „Enigma”.

De Sf. Sărbători

de COSTIC PISTOL

ORIZONTAL: 1) Se umblă din casă în casă, cu un cap de porc pe o tavă, împodobit cu panglici, verdețuri, etc. Cine n'o cunoaște? Ca un măr, ca un păr, ca un fir de trandafir... 2) Mică piesă de teatru, cu semnificație frumoasă, tradițională oricărui Crăciun. Răsplata colindătorilor — Opritul apei; 3) Cea adevărată are patru picioare; aceasta n'are decât trei și nu face altceva decât să ne distreze de Sărbători — O poartă cea dela 2 Oriz; 4) Lup fără trup. — O primăse colindătorii din India! — Zeul iubirii — Dete; 5) Prefix — Promontoriu în Maroc — Măsurile de suprafață — Steaua! 6) Personaj biblic — Când le duci cu colindul trebuie să-l ai, că altfel... te mănâncă (virgulă) câinii! 7) Notă — Aia; 8) Subsemnatul! — Brom; 9) Localitate în Oltenia — Stupul se înmulțea; 10) Folositor, ca și tradițiile noastre — Lac în Asia; 11) Personificarea pământului — Notă; 12) Când nu se prea merge cu Moș Ajunul (art.) — Ceva fictiv, pe care toți îl sărbătorim cu bucurie de câte ori vine ori pleacă (art.); 13) Răsplata colindătorilor francezi! — Două consoane; 14) Diftong — Cămașă; 15) Sfârșitul pământesc al Regelui Lear! — Nu-i nici al meu, nici al lui.

VERTICAL: 1) Altă piesă tradițională — Un fel de capră, de Crăciun; 2) Găină, ce se tace în Moldova de Crăciun; 3) Umbră — Aho! Aho! copii și frați, stați puțin și nu mânați, pe lângă boi vâlăturați și... cuvântul să-mi aflați! 4) Poporul din sânul căruia s'a născut Isus Hristos — Simbolizează dnumul Magilor (art.); 5) Plantă din pădurile ecuatoriale; 6) Așa cum au răspuns Magii când i-a întrebat Irod dacă îl cunosc pe Isus; 7) Eroina din „Năpasta”; 10) Pronume personal, dela CFR! 11) Cea mai mare stea a Egiptenilor! 12) Retor; 13) Legenda spune că asta era ocupația lui Moș Crăciun, înainte de a fi atât de darnic — Verbul conjugat de steaua ce a condus Magii; 14) Râu antic — Colăcel pentru colindători; 15) A făcut o mulțime, cel a cărui naștere o prăznuim acum; 16) Întărită; 11-llu de scurtă durată pe care îl poartă în fiecare an (2 cuv.).

CARE SUNT NUMELE ADEVĂRATE ALE STELELOR DIN HOLLYWOOD

Celebritatea este un lucru foarte ciudat. Ego-ul nostru ne inspiră întotdeauna dorința de a ne crea un nume răsunător. Încă din fragedă copilărie, ne pomenim mângâindu-ne numele pe bucăți de hârtie, pe geamuri aburite, pe speteaza scaunului.

Dorința de a-ți face numele cunoscut până la capătul pământului, este un instinct natural.

Mă îndoiesc că există un mijloc mai fericit de a-ți populariza numele decât indeletnicirea de star. Ironia faptului este că, în nouă cazuri din zece, numele pe care-l faci celebru pe ecran nu-ți aparține.

Dacă veți deveni vreedată vedetă de cinema, unul din primele lucruri pe care le veți face, va fi alegerea unui nume nou. Dacă n'o veți face dvs., va avea grija studioul de asta.

Dece oare sunt schimbate numele vedetelor?

Intrebați o personalitate cinematografică și veți afla. Numele adevărate, vă va asigura ea, nu prea au valoare comercială. „De pildă Grete Garbo. Nu e oare acest nume mult mai romantic decât Greta Gustafson?”

Dacă-i veți spune că nu vedeți de ce numele Joan Crawford e mai bun decât Billie Cassin, sau Betty Stockfeld decât Betty Grable, veți fi socotiți nebuună.

Oricum, trebuie să recunoaștem că Gladys Swarthout nu e nici romantic nici comercial. Totuși îi slujește foarte bine. Și, ca să fim sinceri, Wallace Beery sună destul de... necomercial.

Un alt motiv pentru care numele sunt schimbate, este că cele adevărate păcătuiesc uneori prin lungimea excesivă pentru afișele

cinematografice sau prin asemănarea pe care o prezintă cu cele ale starurilor existente.

Dar, fie că un nume este potrivit, fie că nu, a devenit aproape o tradiție adoptarea unui nou atunci când un actor încearcă să se lanseze.

Departamentul publicității păstrează un secret desăvârșit asupra numelor adevărate.

Este foarte interesant de aflat origina acestor nume noi. Cum sunt alese? Cine le alege?

Metodele de selecție variază și uneori e răspunzător actorul, alteleori studioul. În majoritatea cazurilor, când un actor nu sem-

nează un contract și studioul îi displace numele său adevărat, departamentul publicității alcătuiește o listă lungă cu diferite nume.

Actorul își poate alege oricare. Excepția face Joan Crawford care a fost botezată de admiratori. Ea venise la Hollywood ca Lucille Le Suer. Producătorii nu fură de acord cu acest nume. O mare campanie de publicitate fu desfășurată atunci în rândurile publicului, care era rugat să găsească un nume viitoare stеле. Persoana care găsi „Joan Crawford” primi un frumos premiu în bani.

Multe stururi și-au luat numele dela personajii din film. Dawn Evelyn Paris și-a început cariera la o vârstă fragedă, sub numele de Dawn O'az dar când se făcea mare jucă în „Anne of Green Gables”, luă numele personajului ei din acest film. O cunoașteți acum sub numele de Anne Shirley.

Apoi Vicki Lester. A imprumutat acest nume dela personajul intruchipat de Jeanette Gaynor în „S'a născut o stea”. Ea se gândi că acest nume îi va aduce poate, mai mult noroc, decât cel al ei: Dorothy Day. Ann Sothern care și-a început cariera cinematografică sub numele de Harriette Laka, avea un contract cu Metro, care o utiliza ca model de publicitate și-i dădea roluri neînsemnate. În cele din urmă, deziluzionată, acceptă oferta de a apare într-un spectacol de teatru.

Încercă să-și creeze un renume pe „Broadway” și izbuiți. Apoi se reîntoarce la Hollywood în triumf, sperând că de data aceasta, grație numelui popularizat, va căpăta roluri mai bune.

Dar studiourile Columbia care îi oferiseră un angajament, nu se arătară interesate de reputația ce

Mary Mason veni la Hollywood și-și schimbă numele în Ann Sothern. Dar n'avu noroc. Toamă și-o agonisise. Nu le pasă de Henriette Lake.

Intre timp, o altă fată, anume când trebuia să înceapă să filmeze, se îmbolnăvi. Cineva dela Columbia auzi că fata va renunța la numele de Ann Sothern. Obținând permisiunea de a folosi numele, Columbia îi oferi Harriette Lake.

Tot atât de ciudată a fost experiența lui Douglas Montgomery al cărui nume adevărat este incidental Robert Montgomery. El izbuiți să-și facă un nume celebru pe scenele new-yorkeze și fu apoi chemat la Hollywood. Dar lumea filmului spune: Numele „Douglas Montgomery” seamănă prea mult cu Robert Montgomery.

Douglas argumentă că numele îi e cunoscut, dar studioul insistă să-l schimbe. Trebuia să devină cunoscut sub numele de Kent Douglas.

În cele din urmă, obținut câștig de cauză, reîntorcându-se la numele său de teatru, Douglas Montgomery.

June Lang este altă vedetă al cărei nume a suferit transformare. La început era cunoscută sub numele de June Vlasak. Cineastii i-l schimbă. Nici ei înșiși nu puteau pronunța Vlasak!

Annabella are dreptul la elogi pentru faptul că a reușit să se descurce cu un singur nume. Adevăratul ei nume era Anne Charpentier. Luă pe Annabella din cartea lui Edgar Allan Poe, „Annabella Lee” și schimbă ultima literă. Multe vedete și-au luat numele pieselor favorite sau poeme: altele, pur și simplu, și-au scurtat numele adevărate (cum ar fi cazul lui Paul Lukas).

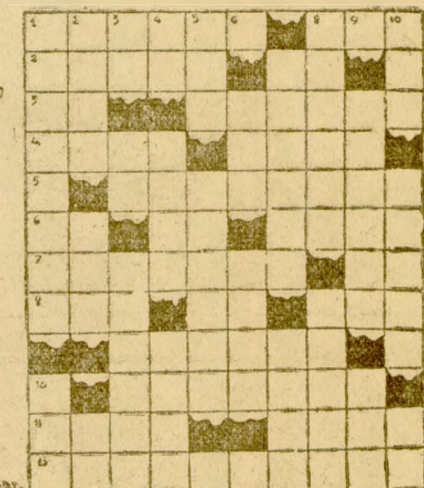
Neobișnuitul pronume al Deannei Durbin. Deanna, a fost la început Diana. Dar din pricina pronunției dificile, a devenit Deanna. Acum, ea și odinioară, vedetele își schimbă numele de două sau chiar de trei ori.

De pildă, tânărului care a început ca Stanley Morner când era angajat de M.G.M.: apoi, trecând la Paramount, deveni Richard Stanley; și înfățișat căpătând angajament la Warner, își schimbă numele în Dennis Morgan.

SUS: Ann Shirley;
MIJLOC: Ann Sothern;
JOS: Michael Brooks
și Joan Crawford

Cuvinte potrivite

ORIZONTAL: 1) Dune de zăpadă în calea lui Moș Crăciun — Sunet; 2) Anotimpul lui Moș Crăciun — Armăsar; 3) Non liquet — Pudra întrebuițată la iarnă de Mme Natura; 4) Regat în Asia — A zăpăci; 5) Toboganul pruncilor sportivi (lot o chestie cu iarnă) — Zeul care nu se împacă cu zăpada — A lustrui cu ceară; 7) Publicație — Bine; 8) Ziua care nu se mai întoarce — Cetate antică — Om politic chinez (Uang Cin...); 9) Sport (!) german (RL); 12) Nu e astronom și totuși vestește lumii că steaua sus răsare.

VERTICAL: 1) Când cerul plumburiu al iernii este ciuruit — Astfel cum gândește Hașdeu (sic !!!); 2) Om de stat turc — Când lui Gerilă îi este cald. — Oraș în Scandinavia; 3) Merciad (cred că aici și iarna este cald!) — Năpraznicul orivă de iarnă șueră îngrozitor, zăpada este ridicată în vârtęjuri, încât nu se mai poate zări nici la doi pași; 4) N — Pom — Pârliți (fig.); 4) O parte din talaz... — A vui; 6) Urechea mea funcționează! — Termen la jocul de whist; 7) A se îndoi (ca Moș Crăciun, de ani) — Moș Crăciun an-și aduce aminte... 8) Locuința pruncului Isus (pl) — Gopora! NR! 11) Murdar — Poet german (RL); 12) Nu e astronom și totuși vestește lumii că steaua sus răsare.

VERTICAL: 1) Când cerul plumburiu al iernii este ciuruit — Astfel cum gândește Hașdeu — Două părți dintr'un skior! — PIRATUL NEGRU

O PAGINĂ DE VOE BUNĂ

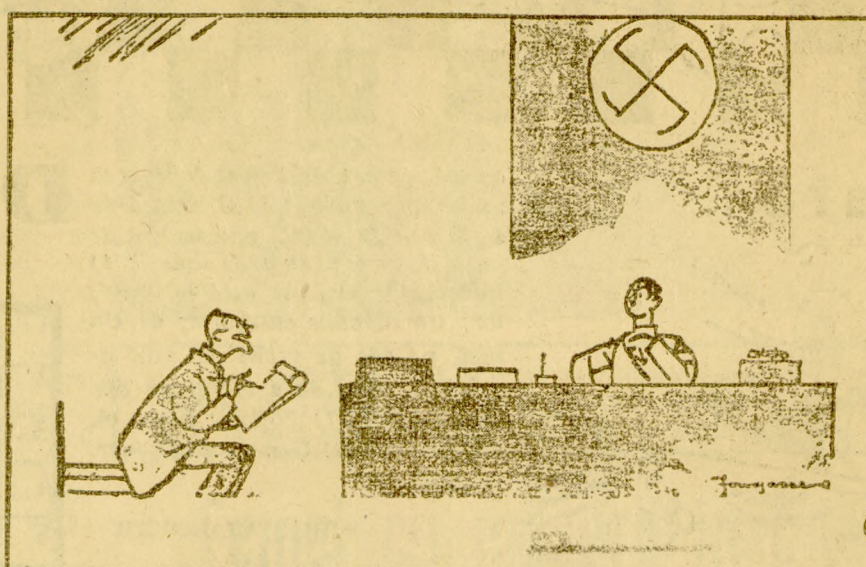
Pe aripile vântului...

(New-York Times)

— Bunicul e furios. Șeful apărării pasive i-a interzis să aprindă lumânările de aniversare...

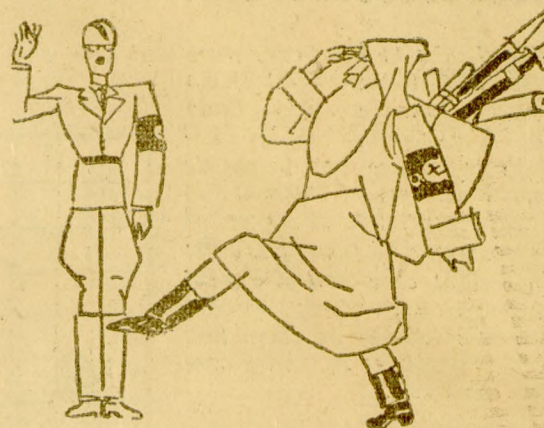
(Illustrated)

Ziaristul: Iartă-mă, Fuhrer, n'am înțeles bine cuvântul dinaintea frazei: „indiscutabil, cel mai mare om care a trăit vreodată...”

(Punch)

Mobilizare totală în Germania

Moș Crăciun 1945.

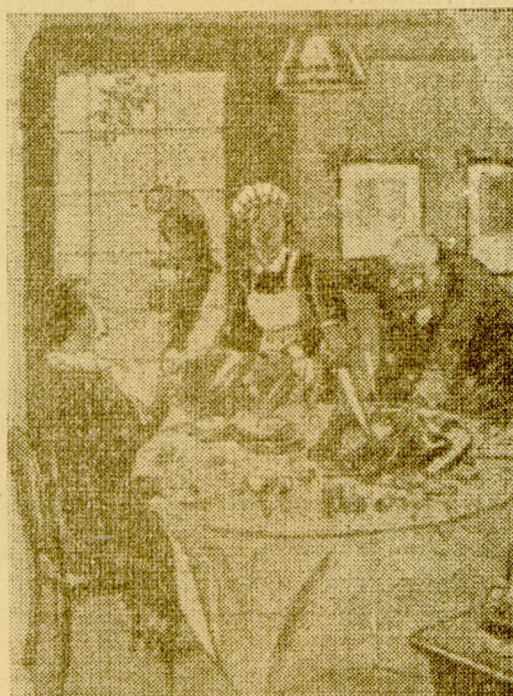
Ghinion...

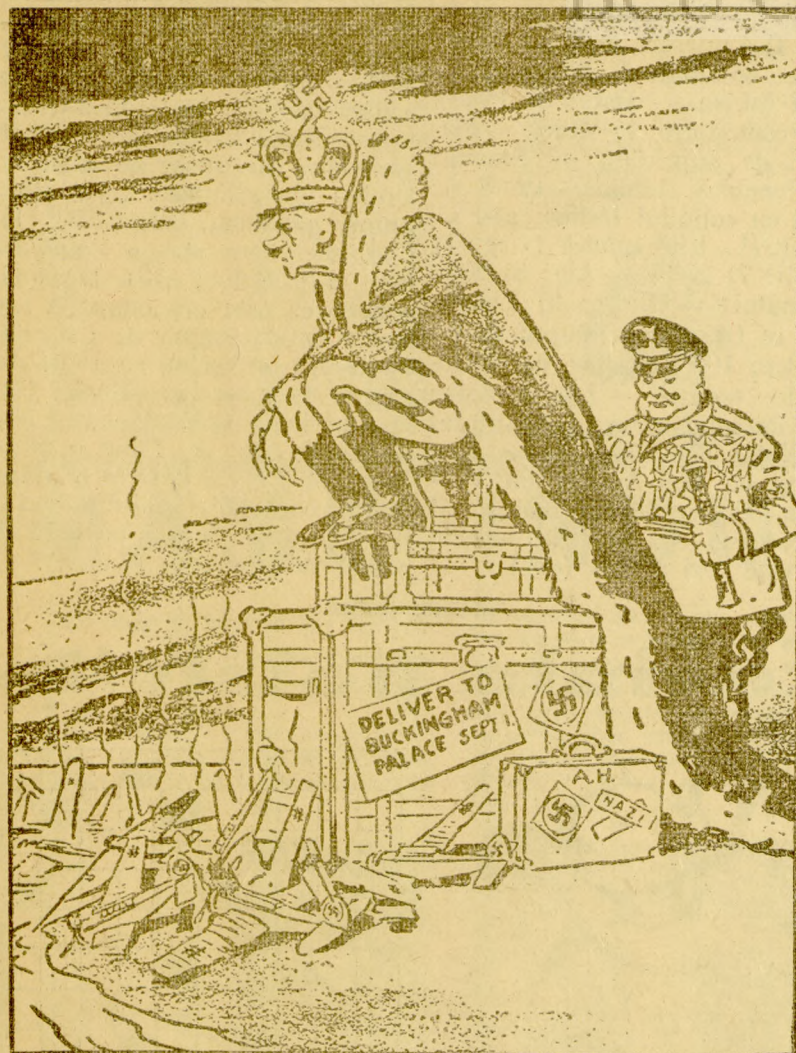
Apașul (confuz): — Oh! vă cer ertare! Eu... pot să mă retrag!

(Illustrated Londra)

Sensibilitate

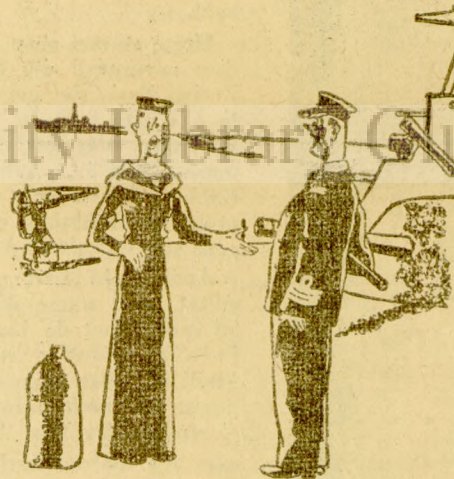
— Mario, Mario! Ia-l repede pe Coco... S'ar putea să-i vină rău când îl vede tăind astfel curcanul!

Explicație originală

— Toate bune, chefnier! Dar ce este cu musca aceasta care înoată în supă mea?
— O văd, domnule, dar trebuie să înoate săraca, fiindcă altfel s'ar îneca.
(„Marie-Claire”-Paris)

Recrutul, pe bordul cuirasatului:
— Cum? N'aveți pe bord nici circ, nici piscină?

(Illustrated)

Ce păcat! Sunt complet îmbrăcat, și n'am unde să mă duc...

(New-York Mirror)

HITLER ȘI NAPOLEON

Hitler a fost într-o zi la mormântul lui Napoleon și a început să se laude.

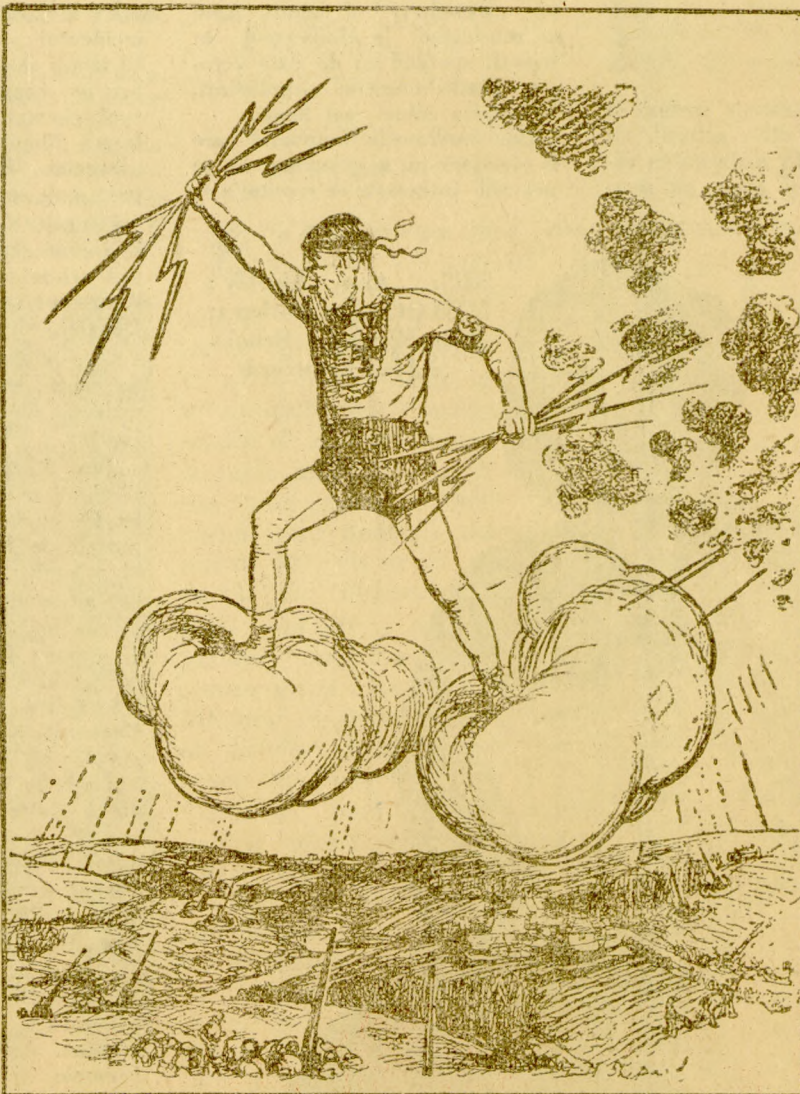
— Împărate! Am ocupat Polonia, am luat Austria, Belgia, Olanda, Danemarca, Franța și Luxemburg. Acum înaintez în Rusia, iar oștile mele sunt stăpâne în Jugoslavia și Grecia. Toată Europa e la picioarele mele.

Din fundul pământului se auzi atunci, un glas:

— Eu, Napoleon, împăratul, te întreb: pe englezi i-ai bătut?

— Nu, răspunse Hitler.

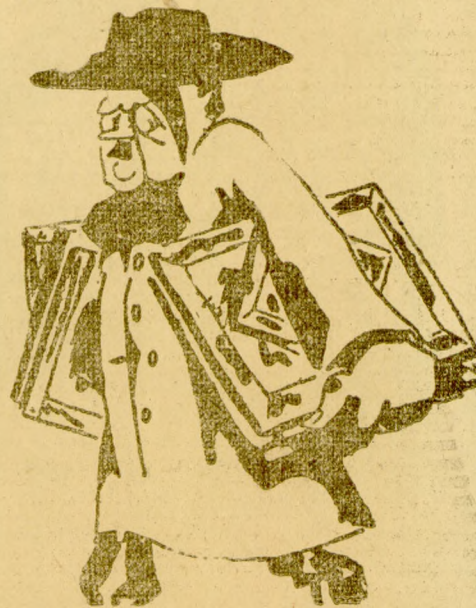
— Atunci culește-te lângă mine în mormânt, încheie Napoleon.

În programul viitor, Adolf cel teribil în uliutorul său număr aerian...

(Punch)

Imagine a trecutului?
Anticipare asupra viitorului?

— De ce tremuri așa Mitică? Ai friguri!
— Ba nu, dar am mâncat zece înghețate până acum și Ea încă nu a venit.
— Dar de ce nu iei ceai?
— Fiindcă nu ne cunoaștem și trebuie să mă recunoască după înghețata de smeură.